UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Dominica ij. post Pentecosten.

urn:nbn:de:hbz:466:1-78158

Visual Library

DOMINICA SECVNDA POST PENTECOSTEN.

Vocatio ad cænam magnam.

LVC. XIIII. ANNO XXXII.

In cxxix. imaginem adnotatiuncula. cxxix.

49.

A. *Capharnaum, & domus Principis Phariſæorum.*
B. *Homo qui parauerat cænam magnam, mittit ſeruum ad inuitatos: afferunt ſinguli ſuas excuſationes.*
C. *Primus dicit; Villam emi.*
D. *Alter; Iuga boum emi quinque.*
E. *Alius; Vxorem duxi.*
F. *Omnibus qui vocati erant ſe excuſantibus, dicit ille ſeruo; Exi in vicos & plateas ciuitatis, & pauperes, debiles, cæcos, & claudos introduc.*
G. *His introductis, dicit ſeruus adhuc eſſe locum vacuum. Dominus ait; Exi in vias & ſepes, & compelle intrare: quod facit ſeruus.*
H. *Paratur cana, & in hac vita gratiarum, & in cæleſti gloriæ: nemo tamen eorum qui ſe excuſarunt, guſtabit cænam.*

EVANGELIVM MISSÆ.

LVC. XIIII.

IN illo [a] tempore dixit IESVS Diſcipulis ſuis: Homo quidam fecit [b] cænam magnam, & vocauit multos. Et miſit ſeruum ſuum hora cænæ dicere inuitatis vt venirent, quia iam parata ſunt omnia. Et cœperunt ſimul omnes excuſare. Primus dixit ei, [c] Villam emi, & neceſſe habeo exire, & videre illam: rogo te, habe me excuſatum. Et alter dixit; Iuga boum [d] emi quinque, & eo probare illa: rogo te, habe me excuſatum. Et alius dixit; Vxorem [e] duxi, & ideo non poſſum venire. Et reuerſus ſeruus nuntiauit [f] hæc Domino ſuo. Tunc iratus Paterfamilias dixit ſeruo ſuo; Exi citò in plateas & vicos ciuitatis; & pauperes, & debiles, & cæcos, & claudos, introduc huc. Et ait ſeruus; Domine, factum eſt vt imperaſti, & [g] adhuc locus eſt. Et ait Dominus ſeruo; Exi in [g] vias & ſepes, & compelle intrare, vt impleatur domus mea. Dico autem vobis, quòd nemo virorum illorum qui vocati ſunt, [h] guſtabit cænam meam.

ADNO-

ADNOTATIO.

A. CApharnaum, & domus Principis Phariſæorum, vbi ſanauerat Chriſtus hydropicum, vt probabiliter dici poteſt; nam tempus & locum non ſolet explicare Lucas, itaque coniectura vtendum eſt: ibi enim hanc & alias parabolas dixit Chriſtus diſcumbens ad prandium cum Principe & alijs inuitatis & Diſcipulis. Vnam autem parabolam dixit inuitatis peculiariter, aliam Principi qui ipſum inuitauerat, hanc cuidam ex diſcumbentibus; omnes verò dictas voluit Diſcipulis: propterea habet eccleſiaſticus vſus in Miſſa, hanc dictam Diſcipulis. Aliæ eſt hæc parabola, alia Matthæi 22. cap. non ſolum quòd cæna hîc eſt, illic prandium deſcribitur, ſed propter multa quæ in hac & in illa diuerſa ſunt. Eſto igitur: Auguſt.

B. Homo qui parauerat cænam magnã, Deus eſt, qui benigniſſimè cum hominibus agens, paradiſi cæleſtis cibos ſpirituales ac diuinos Eccleſiæ parauit. Spectat autem proprie parabola ad tempus noui teſtamenti, extendit tamen ad omne tempus poteſt. Miſit Chriſtum Pater æternus qui formã ſerui accepit, & ſeruus dicitur: is vocat multò plures quàm antea vocauerat Deus; & tamen cæperunt ſimul omnes excuſare ſuas occupationes, & beneficiũ detrectare: Chriſtus enim vocat omnes in nouo teſtamento, primùm per ſe, deinde per ſuos. Cyrillus. Eſai. 42. & 43.

C. Homo qui villam excuſat ſe emiſſe, & exire vt eam videat.

D. Alius qui obtendit quòd iuga emerit boum quinque, ea ſe ſequi, velle ſpecimen de illis capere.

E. Alius, Vxorem, inquit, duxi, quocirca venire non poſſum. Alij duo rogant vt ſe habeat excuſatos, tertius quaſi iure ſuo contẽdit ſe eſſe excuſatum. Huiuſmodi ſunt qui varijs huius ſeculi occupationibus diſtenti, audiunt quidem & agnoſcunt diuinam vocationem & gratiam, ſequi tamen negligunt. Iam ſi hi male audiunt, ſi è cæna excluduntur; quid illis fiet qui vel audire nolunt, vel oppugnant Dei in eos beneficẽtiam?

F. In plateis & vicis ciuitatis pauperes, debiles, cæci, claudi, quos ſeruus ad cænam vocat, qui audiunt & obſequuntur. Ii ſcilicet vocationem Dei ſentiunt & ſequuntur, qui paupertatem ſuam agnoſcunt, ſe debiles, cæcos, ſe claudos eſſe, ſe bonis ſpiritualibus deſtitutos & egenos eſſe vident ac profitentur.

G. Viæ & ſepes vnde pauperes, & debiles, & cæcos, & claudos, & quoſlibet, Gentiles ſcilicet, compellit (quod in ciuitate non fecerat) ad cænam intrare. Iudæos enim nõ compulit Chriſtus, qui plura habebant præſidia vnde credere poſſent. Qui extra ciuitatem Dei viuentis erant Gentiles compellit, extendens in illos miſericordiæ vim ſuauiſſimam.

H. Paratur Cæna. Cibos enim & cænam parat Deus, cùm & in hac vita, & in cæleſti, præclara nobis dona & præmia reponit & pollicetur.

MEDITATIO.

SCimus, Domine Deus, te nobis cænam in Eccleſia tua gratiarum & donorum tuorum paratam habere, ſcimus te cænam gloriæ & cæleſtium donorum repoſuiſſe in cælo, cogitamus, legimus, loquimur identidem: verùm adeò aridè id facimus, adeò infructuosè & iciunè, vt alijs ſcripta & dicta illa eſſe videantur, non nobis: & plures adducimus excuſationes, quàm illi homines quos vocat Chriſtus. Vbi enim illa legimus, vbi videmus nos ad cænam tuam vtramque, id eſt ad refectionem & robur animæ, & ſpem vitæ ſempiternæ tam ſeriò, tam vehementer vocari, obſtupemus primùm, & quaſi excordes nihil profundiùs intelligimus, nihil corde percipimus: quòd ſiquid lucis, ſiquid deſiderij boni exoriri cœperit, eueſtigio aliorſum animum diuertimus, alia agimus, alia videntur nobis vel magis vtilia, vel magis neceſſaria: breuiter, omnia nobis placent, omnia nos alliciunt vt hoc ne agamus, vel omnino voluntate noſtra fit vt potiora prætermittamus. Quid? Non ſimiliter atque illi excuſatores excuſamus noſtras excuſationes in inobediẽtijs & peccatis noſtris? Quum etiam nos Deus ad religioſum vitæ inſtitutum & cænam vocaret, primùm reſpondimus, villam emi; quæ vel poſſideo bona temporalia, vel quæ appeto, & qui hæc ſequuntur honores, tuæ cænæ, & regni cælorum deſiderio anteponо. Rurſum iuga boum emi quinque: ſenſibus potiùs meis, quàm tuis reconditis & inexpertis delicijs capior. Denique, vxorem duxi, iam animo complector vxorem, non enim poſſum Pſ. 140. Apoc. 2.

possum motus carnis compescere; quæ causa ne excusationem quidem apud te requirit, qui coniugalem castitatem non reijcis. Vtinam hæc non abigerent quamplurimos à religionis ingressu, & multos non diu multumque retardassent. At vincuntur illæ difficultates tuo beneficio & virtute, Christe IESV; & tamen non cessant illæ intemperantiæ esse importunę, si non ad vocationis defectionem, (quod non verentur aliquando vel furtim tentare) certè ad debilitationem disciplinæ suos stimulos non desinunt exercere improbè. Adhæc, si spectemus ad quotidianos Dei instinctus, miram videamus & vanam excusationem. Cùm enim Deus ad meliora nos continenter & perfectiora incitet; nos tamen easdem illas vanitates per imperfectionem paupertatis, obedientiæ, & castitatis cogitamus; semper alioqui ad imperfectiores cogitationes, actiones, desideria declinamus, nec veram Spiritus energiam percipimus, vel tenere insistimus. Ita fit vt contrà quàm ratio vocationis postulat, non ad meliora & perfectiora nitamur, sed ad deteriora dilabamur; vnde necessum est augeri vitæ nostrę difficultates, tædia, inquietudines, si nihil aliud. Quid igitur? Intelligo, bone & sancte IESV, è cõtrario te velle à nobis in Spiritu tuo & nostrę mentis industria esse illas & planè omnes excusationes meliùs agendi repellẽdas: quod faciemus, si quidem qui spiritu carnis nostræ abusi sumus ad peccata & imperfectiones, cõtrà, spiritu Dei, & mentis nostræ industria, ad virtutem & perfectionem conuertamur. Habeamus verò parata ad id præsidia ex meditatione & oratione, coniũcto quoad poterimus spirituali sensu & experientia actionum. Emptam habeamus villam speciosam, amplam, diuinitus fructuosam paupertatem: eam frequenter inuisamus, eam colamus, ex ea colligamus fructum in vitam sempiternã. Boum iuga quinque coëmpta exerceamus; sensus scilicet nostros tum externos, tum internos, & intellectuales potentias, memoriam, intellectum, voluntatem, & inferiorem ex his portionem animæ, ac superiorem. Hæc, inquam, omnia exerceamus in perfectione, luce, & suauitate obedientiæ, nostri gubernationem per Superiorum directionem recipientes, & in ea acquiescentes in Christo. Huic exercitio coniũgamus intimam Christi vulnerum meditationem, & deuotũ spiritus sensum. Vxoris loco ascisçamus sanctam & impollutam mentis & corporis castitatem, omnemque voluptatem reijciamus, nisi quæ ex Deo accipitur ipso, vel ex his in quibus nos lætari Deus concessit, iuxta voluntatẽ eius bonam, beneplacitam, & perfectam, hoc est iuxta nostri instituti religiosam rationem. Assuescamus verò gustare quoniam suauis est Dominus; hæc suauitas possideat, teneat, foueat cor nostrum, & faciat vt iucunda sit nobis vnicè Dei bonitas, Dei virtus, Dei sapientia, Dei voluntas, discernatque obrepentes & alienas iucunditates, eas vt repellat vel corrigat, & ad sanitatem reficiat. Hæc, sancte & benigne IESV, parata habebo te authore, ad prauitatem excusationum abigendam. Verùm scis tu animæ meæ fragilitatem, actionum inconstantiam & infirmitatem. Fac, bone IESV, quæ dixi, ea vt efficacia per te sint in me ad gloriã nominis tui sempiternam. Amen.

Ioan. 4.

Hebr. 13.

Rom. 12.

Psal. 33.

DOMI-